

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **H.C.X.**, zast. JUDr. Vladimírem Gelbičem, advokátem, se sídlem Jugoslávská 11, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel** (původně: Celní ředitelství Praha), se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 30. 11. 2010. č.j. 136667/10-170100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 30. 11. 2010 č.j. 13666-7/10-170100-21, kterým bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí Celního úřadu Praha D 8 (dále jen celní úřad) ze dne 20. 8. 2008 č.j. 15710/08-176500-021. Citovaným rozhodnutím celního úřadu byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč a propadnutí zboží uvedeného ve výroku rozhodnutí celního úřadu, a to za porušení ust. § 4 odst. 3 a § 5 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl žalobce dopustit tím, že zboží porušující práva duševního vlastnictví nabízel k prodeji, prodával a také skladoval. Žalobou napadeným rozhodnutím byla v odvolacím řízení snížena uložená pokuta z částky 500.000,- Kč na částku 200.000,- Kč.

Protože podle zákona č. 17/2012 účinného od 1. ledna 2013 přešla pravomoc rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím vydaným celními úřady na Generální ředitelství cel, jednal soud jako s žalovaným s tímto orgánem.

Žalobce v žalobě namítá, že ze skutkových zjištění celního úřadu nevyplynulo, že by majitelem zabaveného zboží byl žalobce. Žalovaný se opírá pouze o skutečnost, že na stánek, v němž bylo předmětné zboží nalezeno, měl žalobce uzavřenou nájemní smlouvu. Z bohaté

praxe celního úřadu na tržnici Holešovice je přitom celním orgánům známo, že podnájem stánků je běžnou praxí bez ohledu na obsah nájemních smluv s pronajímatelem, což souvisí se značnou migrací podnájemníků. Tato skutečnost, která je navíc pronajímateli dobře známa, nemůže sama o sobě prokazovat, že by se žalobce dopustil správního deliktu a nahrazovat tak důkazní nouzi, kdy žalovaný nedisponuje odpovídající dokumentací ani svědeckými výpověďmi.

Žalobce přiznává, že první část správního řízení byla vedena ze strany žalobce nekvalitně. Žalobce spoléhal na odbornost své právní zástupkyně, která však k věci přistoupila při zřejmých problémech s komunikací značně formálně a v neprospěch navrhovatele.

Pokud jde o úvahy kolem osoby H.Ch.D., nebylo ani tak směřodonné, zda měl platné živnostenské oprávnění, jako spíše skutečnost, zda se v době spáchání deliktu zdržoval na území České republiky. Opak prokázán nebyl a sama skutečnost, že se nezdržoval v době šetření v místě evidovaném jako jeho trvalé bydliště, není skutečností, pro kterou by bylo možno sankcionovat navrhovatele.

Spekulace kolem zdravotního potvrzení se daly řešit dotazem přímo u žalobce. Ten se řídil nepravdivou radou svého krajana, že má nárok na nemocenskou za podmínky vystavení neschopenky, při návštěvě lékaře byl vyveden z omylu a pro každý případ si nechal vystavit aspoň potvrzení pracovní neschopnosti. Žalobce tomuto dokladu nepřikládal žádnou důležitost ve vztahu k předmětu jednání a doklad byl správnímu orgánu předložen až po změně právního zástupce v souvislosti s podaným odvoláním.

Žalobce dále žalovanému vytýká, že nezkoumal, zda majetkové poměry žalobce umožňují, aby byl vlastníkem takového množství zboží, jaké bylo zabaveno.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že až do vydání rozhodnutí celního úřadu žalobce ve správním řízení nenavrl provedení žádných důkazů, přestože ve správním řízení platí zásada koncentrace dokazování do stadia řízení před vydáním rozhodnutí v prvním stupni. K tomu žalovaný poukázal na ust. § 82 odst. 4 správního řádu. V průběhu prvoinstančního řízení byl žalobce seznámen s důkazy o tom, že zboží nalezené v prodejním stánku č. 603 porušuje práva duševního vlastnictví a že stánek, ve kterém bylo zboží nalezeno, byl na základě smlouvy o podnájmu užíván právě žalobcem. Žalobce neuvedl jediný důkaz o tom, že by stánek č. 603 v době kontroly pronajímal jiné osobě a že zboží nalezené ve stánku není jeho. Teprve v odvolacím řízení žalobce navrhl jako důkaz nájemní smlouvu, podle které přenechal stánek do podnájmu. K tomu žalovaný poukazuje na to, že smlouva, kterou uzavřel žalobce, neumožňuje žalobci přenechat do podnájmu pronajatou plochu další osobě bez souhlasu provozovatele tržnice.

Žalobce ke svému tvrzení, že stánek č. 603 skutečně pronajímal třetí osobě, nepředložil žádné doklady, ze kterých by bylo patrné, že probíhaly platby nájmu mezi osobou, se kterou údajně uzavřel smlouvu o podnájmu. Pan H.Ch.D. byl celním úřadem vyzván k předložení listin, které by prokázaly, že je skutečným podnájemníkem stánku č. 603, jak tvrdí žalobce. Celní úřad výzvu k předložení listin zaslal této osobě na adresu, kterou uvedl k žalobce, avšak zásilka byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. K tomu žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010 č.j. 5 As 32/2009-77 týkající se skutkově obdobné věci.

Žalobce předložil celnímu úřadu obdobnou nájemní smlouvu k tomuto prodejnímu stánku již v minulosti, kdy bylo proti žalobci vedeno řízení o správním deliktu podle zákona o ochraně spotřebitele za totožný skutek klamání spotřebitele. V onom případě žalobce

v nájemní smlouvě za nájemce označil osobu, která nebyla evidována v žádné úřední evidenci cizinců v České republice, neměla platné vízum, nikdo o něj nepožádala, nebyla držitelem živnostenského listu a nebyla oprávněna na území České republiky podnikat. Existence nájemního vztahu mezi žalobcem a panem H.Ch.D. je pochybná stejně jako nájemní smlouva samotná.

Žalobce celnímu úřadu předložil až v odvolacím řízení fotokopii seznamu vydaných a přijatých částek za období od 11. 3. 2008 do 19. 9. 2008. Žalobce dále sdělil, že účetní evidenci za období leden až únor 2008 má ve Vietnamu, protože vede jednoduché účetnictví, a že nedisponuje požadovanými doklady (hlavní knihou, a analytickými účty). K tomu žalovaný poukazuje na to, že je povinností každé účetní jednotky uschovávat účetní doklady po dobu uvedenou v ust. § 31 zákona o účetnictví. Předložené fotokopie seznamů částek přijatých a vydaných žalobcem se týkají období, který následuje 3 měsíce po provedení kontroly stánku. Přestože žalobce tvrdí, že v době kontroly prodejního stánku celními orgány ho pronajímal třetí osobě, z předložených fotokopií přijatých částek od března 2008 není zřejmá jakákoliv platba nájmu žalobci od třetí osoby. Žalobce tedy tvrzený nájemní vztah třetí osobou neprokázal a předloženou nájemní smlouvu lze považovat za ryze účelovou.

Tvrzení žalobce, že žalovaný nedisponuje odpovídající dokumentací, se nezakládá na pravdě, neboť žalovaný má k dispozici digitální fotografie uložené na nosiči dat, které jsou součástí spisu. Součástí spisu jsou i odborná vyjádření držitelů registrovaných ochranných známek, že zboží nalezené v prodejním stánku je padělkem nebo napodobeninou registrovaných ochranných známek.

K tvrzení žalobce, že první část správního řízení byla vedena z jeho strany nekvalitně, neboť spoléhal na odbornost své právní zástupkyně, která přistoupila věci v jeho neprospěch, žalovaný uvádí, že v prvoinstančním řízení žalobce ani jeho právní zástupkyně nenavrhli k provedení jakýkoliv důkaz. Novou skutečnost, a sice že v době kontroly prodejní stánek žalobce pronajímal třetí osobě, uvedl až v řízení odvolacím. K takové skutečnosti ale nelze s ohledem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu přihlídnout.

K tvrzení žalobce, že směrodatné není, že podnájemce stánku se nezdržoval v době šetření v místě evidovaném jako jeho trvalé bydliště, ale skutečnost, že tato osoba měla platné živnostenské oprávnění, žalovaný uvádí, že celní úřad nepochybil v posouzení otázky, zda byl porušen zákon o ochraně spotřebitele. Skutečnost, zda údajný podnájemce měl platné živnostenské oprávnění či nikoliv, je relevantní k zodpovězení otázky, kdo se klamavého jednání dopustil. Dle tvrzení žalobce byl v době kontroly nájemcem prodejního stánku H.Ch.D., který však nedisponoval platným živnostenským oprávněním, jak bylo zjištěno podle výpisu z živnostenského rejstříku. Žalobce není sankcionován za skutečnost, že jeho údajný nájemce se v době šetření nezdržoval v místě evidovaném jako jeho trvalé bydliště, pro zodpovězení otázky porušení zákonného ustanovení o správním deliktu je však podstatné, že tato osoba svoji činnost v režimu živnostenského zákona neprovozovala v době kontroly v předmětném prodejním stánku.

K námitkám týkajícím se návštěvy lékaře ze strany žalobce žalovaný uvedl, že žalobce dne 12. 12. 2007 navštívil lékařku s tím, že má zdravotní obtíže datující se od 5. 12. 2007. Dne 14. 12. 2007 navštívil žalobce lékařku po druhé a tato nabyla dojmu, že potíže žalobce jsou zčásti zapříčiněny i psychicky. Od této doby žalobce lékařku nenavštívil ani ji nekontaktoval. Podle vyjádření lékařky se žalobce při návštěvách ordinace prokazoval neplatným průkazem pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny. Je tedy zřejmé, že se žalobce k lékařce dostavil až po provedené kontrole prodejního stánku a počátek jeho zdravotních obtíží nebyl objektivně zjištěn. Lékařská zpráva byla celnímu úřadu předložena až spolu s odvoláním. Předložení, respektive vystavení tohoto nálezu se tak žalovanému jeví

jako účelové. Není totiž zřejmé, k čemu měl vlastně lékařský nález sloužit, když podle tvrzení žalobce v době kontroly prodejního stánku nepodnikal ani nečerpal nemocenskou.

K tvrzení, že žalovaný nezkoumal, zda majetkové poměry žalobce umožňují, aby byl vlastníkem takového množství zboží, jaké bylo zabaveno, žalovaný uvádí, že není rozhodné, zda mohl být žalobce vlastníkem zboží, které se nacházelo při provedené kontrole v prodejním stánku, protože to pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 4 odst. 3 odstavení v § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele není podstatné.

Žalovaný dále uvádí, že s žalobcem bylo již v minulosti vedeno řízení o správním deliktu a byla mu uložena pokuta podle zákona o ochraně spotřebitele. Jednalo se o kontrolu zboží v tomtéž prodejním stánku č. 603, který byl pronajat žalobci. Pokuta uložená ve výši 100.000,- Kč byla v odvolacím řízení potvrzena odvolacím orgánem.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Pracovníci celního úřadu dne 9. 12. 2007 provedli kontrolu podle § 23b a § 23c zákona o ochraně spotřebitele v tržnici Holešovice. Před zahájením kontroly pracovníci celní správy procházeli tržnicí a před stánkem č. 603 jeden z pracovníků celní správy projevil zájem o koupi hnědé mikiny, která visela na boční straně u stánku. Prodejce N.V.Ch. stál vedle levého skladu, který byl otevřen. Pracovník celní správy se zeptal, kolik mikina stojí, a prodejce odpověděl 450,- Kč. V momentě, kdy se pracovník celní správy zeptal, jestli je mikina také v červené barvě, přestal mu prodejce věnovat pozornost, protože spatřil další pracovníky celní správy. Poté se tito pracovníci prokázali služebními průkazy za účelem oznámení prodejci, že bude provedena kontrola podle zákona o ochraně spotřebitele. Prodejce reagoval tím, že se snažil zavřít dveře levého skladu a utéci. V útěku mu bylo pracovníky celní správy zabráněno. V průběhu zákroku si prodejce začal bez zjevného důvodu stěžovat na bolesti zad. Následně přijela Záchraná služba hlavního města Prahy, kterou zavolali okolní prodejci. Přivolaní pracovníci cizinecké policie zjistili, že nezletilý prodejce je v České republice na turistické vízum a nemá zde rodiče. Po provedené lékařské kontrole byl prodejce propuštěn a předán osobě, která se prohlásila za zletilého příbuzného. Na výzvu pracovníků celní správy prodejce a jeho zletilý příbuzný odmítli odjet ke kontrolovanému stánku, z tohoto důvodu pokračovala kontrola bez prodejce.

Při kontrole bylo zjištěno, že se v předmětném stánku nachází výrobky nebo zboží, u kterého je podezření, že porušuje některá práva duševního vlastnictví a je opatřeno ochrannými známkami, které jsou registrovány jejich vlastníky v souladu se zákonem. Dále bylo kontrolou zjištěno, že se vedle skladového prostoru nachází po jeho pravé straně ještě jeden skladový prostor, který byl zavřený, ale nebyl uzamčen. Nalezené zboží bylo podle § 23c odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele zajištěno a o zajištění zboží byl sepsán protokol. Na základě odborných vyjádření vlastníků předmětných ochranných známek bylo zjištěno, že ve všech případech se u zajištěného zboží jedná o padělky. Ve správním spise se dále nachází smlouva o podnájmu pozemku uzavřená mezi společností DELTA CLIMATIZER a. s. jako nájemcem na straně jedné a žalobcem jako podnájemníkem na straně druhé. Podle této podnájemní smlouvy nájemce přenechává žalobci do dočasného užívání část pozemku v areálu pražské tržnice, kde je umístěn stánek č. 603. Podle této smlouvy podnájemník není oprávněn pronajatou plochu užívat k jinému účelu než je uveden ve smlouvě. Podnájem podle této smlouvy byl uzavřen na dobu od 1. 12. 2005 do 31. 1. 2008. Ze smlouvy dále vyplývá, že podnájemník není oprávněn přenechat pronajatou plochu nebo její část do podnájmu další osobě bez souhlasu nájemce a porušení této povinnosti je důvodem k výpovědi smlouvy. Dále

je ve spise založen živnostenský list vystavený žalobci pro předmět podnikání koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej.

Opatřením ze dne 29. 4. 2008 celní úřad oznámil zahájení řízení o správním deliktu. Současně vydal celní úřad téhož dne usnesení č.j. 8979/08-176500-021, kterým podle § 36 odst. 1 správního řádu prohlásil, že žalobce může navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy ve lhůtě nejpozději do patnácti dnů ode dne zahájení správního řízení. Žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně reagoval tak, že do spisu založil plnou moc pro svoji právní zástupkyni a bez uvedení důvodů podal odvolání proti usnesení o lhůtě na čínění návrhů. Žádné další vyjádření žalobce ani osobně ani prostřednictvím své právní zástupkyně v prvoinstančním řízení neučinil.

Dne 20. 8. 2008 vydal celní úřad rozhodnutí č.j. 15710/08-176500-021, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 9. 12. 2007 nabízel k prodeji, prodával a skladoval ve stánku č. 603 umístěném v areálu Pražské tržnice zboží nebo výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví uvedená ve výroku tohoto rozhodnutí, čímž porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele v souvislosti s ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Za tento správní delikt byla žalobci uložena podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele pokuta ve výši 500.000,- Kč. Dále bylo žalobci podle ust. § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele uloženo propadnutí zboží uvedeného ve výroku rozhodnutí a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že nenabízel k prodeji, neprodával ani neskladoval v předmětném stánku dne 9. 12. 2007 žádné zboží, neboť v předmětné době měl stánek v podnájmu pan Ch.D.H. V odvolání uvádí, že klíčovou částí odůvodnění rozhodnutí je prokázání odpovědnosti žalobce za prodej zajištěného zboží. Při zákroku celních orgánů nebylo zjištěno, že by žalobce stánek provozoval osobně ani přes zaměstnance, ani to, že by mu patřilo zajištěné zboží. Navíc uvádí, že byl v době provedené kontroly v pracovní neschopnosti. Odvození právní odpovědnosti žalobce za jednání třetí osoby s odvoláním na ustanovení § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele není na místě, neboť toto ustanovení se vztahuje na právnické osoby. Žalobce dále poznamenal, že veškerá jednání v této věci byla poznamenána zásadními problémy v komunikaci s právními zástupci, což se evidentně odrazilo v postupu předchozí právní zástupkyně. V příloze odvolání žalobce doložil zmiňovanou nájemní smlouvu a potvrzení lékařky MUDr. J.K. ze dne 12. 12. 2007, podle kterého je žalobce léčen pro oběhové obtíže (závratě a sklon k omdlívání) a je od 5. 12. do 14. 12. 2007 pro tuto chorobu práce neschopen.

Po podání odvolání byl žalobce celním úřadem vyzván, aby předložil účetní knihy ve smyslu § 13 zákona o účetnictví za období od 1. 5. 2007 do 30. 4. 2008, dále doklad nebo doklady, ze kterých bude zřejmé, že žalobce pobíral za období od 5. 12. 2007 do 14. 12. 2007 nemocenskou, dále všechny strany originálu nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a údajným nájemcem k prodejnímu stánku č. 603 a všechny strany originálu překladu této nájemní smlouvy, a originál lékařského nálezu ze dne 12. 12. 2007, jehož fotokopii předložil k odvolání. Obdobnou výzvu celní úřad zaslal také panu H.Ch.D.

K výzvě celního úřadu sdělila lékařka MUDr. J.K., že žalobce nenavštěvoval její ordinaci pravidelně. V prosinci 2007 byl u ní poprvé s tím, že má zdravotní obtíže datující se od 5. 12. 2007 a tyto se zhoršují. Vyšetřen byl dne 12. 12. 2007 a téhož dne mu bylo vystaveno uvedené potvrzení. Dne 14. 12. 2007 proběhl pohovor z hlediska psychosomatického, v této době již nebyl omezen v běžném způsobu života a mohl si vyřizovat běžné záležitosti. Klasická pracovní neschopenka nebyla vystavována, protože to

u cizích státních příslušníků po dřívějších zkušenostech zásadně nedělá. Žalobce se prokázal průkazem pojištěnce VZP, avšak zdravotní péče nebyla proplacena, neboť pojištění bylo ukončeno. Žalobce od té doby neviděla a není jí o něm nic známo. Výzva zasláná údajnému nájemci byla poštou vrácena zpět s poznámkou „na uvedené adrese neznámý“. Žalobce na zaslanou výzvu reagoval tak, že předložil účetní evidenci, kterou si vedl v roce 2008 za období od března, neboť za období leden až únor ji má ve Vietnamu, dále originál nájemní smlouvy a překlad nájemní smlouvy a originál lékařské zprávy. Doklad o čerpání nemocenské nepředkládá, protože nemocenskou nečerpal.

K osobě údajného nájemce bylo z veřejně dostupných evidencí živnostenského rejstříku zjištěno, že jeho živnostenské oprávnění ke dni kontroly již zaniklo. K žádosti odvolacího orgánu Ministerstvo vnitra k osobě údajného nájemce sdělilo, že má na území České republiky povolen trvalý pobyt, a to na adrese, na kterou mu byla zaslána výzva.

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 30. 11. 2010 č.j. 13666-7/10-170100-21 bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí celního úřadu tak, že byla změněna výše uložené pokuty z částky 500.000,- Kč na částku 200.000,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán nejprve popsal průběh správního řízení a shrnul obsah odvolacích námitek. K uplatněným odvolacím námitkám uvedl, že při hodnocení důkazů postupuje v souladu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce byl v prvoinstančním řízení seznámen s důkazy o tom, že zboží nalezené v prodejním stánku č. 603 porušuje práva duševního vlastnictví a že předmětný stánek byl užíván právě žalobcem na základě smlouvy o podnájmu pozemku. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl jediný argument ani důkaz o tom, že v době kontroly stánek pronajal jiné osobě a že zboží prodávané ve stánku není jeho. K předložené nájemní smlouvě odvolací orgán uvedl, že má pochybnosti o její věrohodnosti. Ta je zpochybněna například tím, že tato smlouva byla uzavřena přesto, že smlouva o pronájmu uzavřená žalobcem mu neumožňuje pronajímat stánek třetí osobě. Věrohodnost smlouvy je zpochybněna i zjištěním, že údajný podnájemce ukončil podnikatelskou činnost ke dni 26. 3. 2001 a v době uzavření smlouvy již neměl oprávnění podnikat. Celní úřad se pokusil tuto osobu kontaktovat, avšak výzva mu nemohla být doručena, neboť je na adrese trvalého pobytu neznámý. Celní úřad dále požádal žalobce o předložení účetní evidence, aby zjistil, zda žalobce od tohoto údajného nájemce přijímal platby za pronájem stánku. Vyjádření žalobce, že nemůže předložit požadované doklady, protože vede jednoduché účetnictví, které si jednou ročně nechává zpracovat pro účely daňového přiznání a že má účetní doklady za leden až únor ve Vietnamu, nemůže odvolací orgán akceptovat, protože zákon o účetnictví nezná pojmy jednoduché nebo podvojné účetnictví, ale pouze pojmy účetnictví v plném rozsahu (§ 13 zákona o účetnictví) a účetnictví ve zjednodušeném rozsahu a povinností žalobce je uchovávat účetní doklady po dobu uvedenou v § 31 zákona o účetnictví. Nepředložení požadovaných účetních dokladů je tak dalším důvodem pro zpochybnění nájemní smlouvy mezi žalobcem a panem H.Ch.D.

Odvolací orgán dále poukázal na to, že žalobce v řízení vedeném pod sp.zn. 8197/07-176500-021 ve věci obdobného správního deliktu předkládal jako důkaz pochybnou nájemní smlouvu, ve které jako podnájemce byla uvedena osoba, která nikdy nebyla evidována v žádné evidenci cizinců u cizinecké policie. Ačkoliv se jednalo o jiný případ porušení právních předpisů, odvolací orgán má za to, že toto jednání zvyrazňuje možné pochybnosti o věrohodnosti smlouvy o pronájmu předložené v tomto řízení.

K předložené lékařské zprávě o údajné pracovní neschopnosti žalobce odvolací orgán uvedl, že nález byl vydán pro potřeby pacienta dne 12. 12. 2007, přitom se v něm konstatuje, že žalobce byl práce neschopen již od 5. 12. 2007 a pracovní neschopnost trvá do 14. 12. 2007. Lékařský nález sice pracovní neschopnost potvrzuje, nicméně neschopenka vystavena nebyla. Je proto otázkou, zda byl žalobce schopen práce. Odvolací orgán navíc považuje za

nevysvětlené, z jakého důvodu byl lékařský nález vystaven se zpětnou platností, když tento doklad nesloužil pro proplácení nemocenské. Není tak jasné, pro jaké účely vlastně byl doklad vystaven, když žalobce v té době sice měl platný živnostenský list, nicméně svou provozovnu pronajal a žádnou jinou provozovnu dle živnostenského listu již neprovozoval.

Závěrem odvolací orgán uvedl, že nad rámec odvolacích důvodů posoudil tvrdost uložené sankce a došel k závěru, že sankce pokuty ve výši 500.000,- Kč se současně uloženou sankcí propadnutí zboží je nepřiměřeně tvrdá. Uvedl, že jako odpovídající považuje odvolací orgán sankci 200.000,- Kč se současným propadnutím zboží. Celní úřad ohodnotil 817 kusů zboží, u kterého vyslovil propadnutí, na částku 4.853.062,- Kč. Odvolací orgán dospěl k závěru, že celní úřad nevzal dostatečně v úvahu, že již uložená sankce propadnutí zboží je sankcí poměrně výraznou, a tedy souběžné uložení pokuty 500.000,- Kč je sankcí nepřiměřeně tvrdou a vysokou. Odvolací orgán má za to, že snížená sankce pokuty ve výši 200.000,- Kč odpovídá všem aspektům posuzovaným a hodnoceným celním úřadem, tj. množství a hodnotě zboží, které bylo předmětem porušení právních předpisů, společenské nebezpečnosti, včetně druhého porušení zákona o ochraně spotřebitele ze strany žalobce.

Při ústním jednání před soudem žalobce setrval na podané žalobě, žalovaný s poukazem na vyjádření, které k žalobě podal původní odvolací orgán, a na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik*. Podle § 24 odst. 10 písm. d) tohoto zákona se za tento správní delikt uloží pokuta až do výše 5,000.000,- Kč.

Podle § 4 odst. 3 zákona *užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky*. Podle § 5 odst. 2 zákona *za klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku*.

V daném případě není sporu o tom, že v předmětném stánku v době kontroly bylo nabízeno ke koupi zboží, které porušuje práva dotčených vlastníků k jejich zapsaným ochranným známkám a tím došlo ke správnímu deliktu. Žalobce však namítá, že tohoto správního deliktu se nedopustil on, ale jiná osoba.

Správní orgány zjistily, že vlastníkem pozemku pod předmětným stánkem je hlavní město Praha, které pozemek (spolu s dalšími pozemky tvořícími Holešovickou tržnici) pronajalo společnosti DELTA CLIMATIZER, a. s. (nyní DELTA CENTER, a. s.) s tím, že je oprávněna jednotlivé části pozemků dávat do podnájmu dalším osobám. Část pozemku pod předmětným prodejním stánkem byla touto společností přenechána do podnájmu právě žalobci, a to na základě smlouvy č. 20050023 ze dne 1. 12. 2005 založené ve správním spise, jejíž platnost je vymezena na dobu určitou od 1. 12. 2005 do 31. 1. 2008. Žalobce měl v době

provedení kontroly platné živnostenské oprávnění pro živnosti „Koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“ a „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ s tím, že pro obě tyto živnosti měl zapsanou toliko jedinou provozovnu, a to na adrese Bubenské nábř. 306/13, Praha 7 (tj. adresa Holešovické tržnice).

Celní úřad tedy usoudil, že osobou provozující předmětný stánek v době kontroly byl žalobce. V tomto ohledu celní úřad nepochybně zjistil skutkový stav, o němž nebyly žádné důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Naprosto nebylo podstatné, že žalobce nebyl při provedené kontrole na místě osobně zastížen, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu je zcela nerozhodné, zda žalobce předmětné zboží nabízel a prodával sám anebo prostřednictvím svého zaměstnance či jiné osoby.

Žalobce tato skutková zjištění zpochybnil až v podaném odvolání. Ač žalobci nic nebránilo v tom, aby tuto obranu uplatnil již v prvoinstančním řízení, přesto bylo povinností žalovaného, aby se tvrzeními žalobce zabýval. Je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48 (publikován pod č. 2412/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), kde Nejvyšší správní soud uvedl: *Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.*

Ač žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že k tvrzením žalobce uvedeným v odvolání nelze v souladu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu přihlížet, z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že v rozporu s touto svojí proklamací se žalovaný tvrzeními žalobce důkladně zabýval a jeho obranu uplatněnou v odvolání přesvědčivě vyvrátil. Takový postup dle názoru soudu zjevně nemohl žalobce na jeho právech nijak zkrátit a ostatně to ani v žalobě netvrdí.

Podle tvrzení žalobce byla dne 14. 4. 2007 uzavřena smlouva mezi žalobcem a panem Ch.D.H., podle níž žalobce přenechává stánek i s pozemkem do dalšího podnájmu panu Ch.D.H. na dobu od 1. 5. 2007 do 30. 4. 2008. Toto své tvrzení doložil tím, že originál předmětné smlouvy včetně jejího úředního překladu do českého jazyka správnímu orgánu zaslal. Žalovaný však tento důkaz nepřijal, neboť dospěl k závěru, že je nevěrohodný a vyhotovený účelově. Pro tento závěr přitom snesl několik přesvědčivých argumentů, které soud ve shodě s žalovaným považuje za postačující k vyvrácení žalobcova tvrzení, že v době kontroly předmětný stánek neprovozoval. Jakkoli některé z dále uvedených skutečností by samy o sobě jako dostatečný důkaz účelovosti žalobcem předložené smlouvy postačovat nemohly, jsou-li posouzeny všechny ve vzájemné souvislosti, je tento závěr zcela jasně patrný a soud ho považuje za přesvědčivě prokazaný.

Na prvním místě soud uvádí skutečnost, že podnájemní smlouva, kterou žalobce uzavřel se „správcem“ tržnice, mu neumožňuje, aby svůj stánek přenechal do podnájmu další sobě. Tuto skutečnost žalobce přiznává, poukazuje však na to, že jde toliko o porušení soukromoprávního ujednání, za něž ho nelze veřejnoprávně postihovat. V tomto ohledu soud s žalobcem souhlasí. Uvedené zjištění by skutečně samo o sobě bez dalšího ještě nepostačovalo k tomu, aby mohl být učiněn závěr u účelovosti žalobcem předložené smlouvy, v souhrnu s dalšími zjištěnými skutečnostmi však hraje nikoli nevýznamnou roli.

Dalším důvodem je fakt, že žalobce přes výzvu správních orgánů nebyl schopen na podporu svého tvrzení, že předmětný stánek přenechal další osobě, podložit dalšími důkazy vyjma předložené nájemní smlouvy. Pokud by tomu bylo skutečně tak, jak žalobce tvrdí, pak by jistě muselo jeho účetnictví obsahovat platby od pana Ch.D.H., žalobce však přes výzvu správních orgánů nebyl schopen své účetní doklady za prosinec 2007 vůbec předložit a platby od pana Ch.D.H. nejsou ani součástí jím předložených účetních dokladů za další období, ač jde o účetní doklady vztahující se k období, kdy podle žalobcem předložené smlouvy stále ještě měl od pana Ch.D.H. přijímat platby.

Významná je rovněž ta skutečnost, že žalobce má v živnostenském rejstříku zapsanu toliko jedinou provozovnu, a to právě adresu Holešovické tržnice. Pokud by však předmětný stánek přenechal do dalšího podnájmu panu Ch.D.H., není zřejmé – a žalobce to nijak nevysvětluje – kde by žalobce provozoval svoji živnost, když podnikání nepřerušil ani neukončil a podle svých účetních záznamů zjevně měl v souvislosti se svým podnikáním příjmy i výdaje.

Další podstatné zjištění je to, že pan Ch.D.H. neměl v době provedené kontroly platné živnostenské oprávnění. Nemohl tedy v předmětném stánku provozovat žádnou podnikatelskou činnost a nemohl tam nabízet k prodeji žádné zboží. Platnost jeho živnostenského právně přitom skončila již dne 26. 3. 2001, tedy více než šest let před provedením kontroly. Otázka, zda se této osobě podařilo doručit listinu obsahující výzvu k předložení listin potřebných pro vedení řízení, již není pro vyhodnocení ostatních podkladů podstatná, důležitý je fakt, že neměla v době kontroly žádné oprávnění k podnikání. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přitom rozhodně není možno vnímat tak, jak se snaží prezentovat žalobce v žalobě, tj. že je mu kladeno za vinu to, že se pan H.Ch.D. nezdržoval na místě, které uvedl jako místo svého trvalého pobytu.

V kontextu se všemi výše uvedenými skutečnostmi nelze konečně přehlédnout ani fakt, že žalobce již v minulosti byl za správní delikt s podobnou skutkovou podstatou postížen a také v tomto předchozím sankčním řízení se hájil stejným tvrzením, na jehož podporu předložil smlouvu, jejíž věrohodnost byla vyvrácena.

Žalobce k odvolání dále předložil lékařské potvrzení, podle něhož byl v době provedené kontroly v pracovní neschopnosti. Tato listina ovšem nemůže být žalobci nijak ku prospěchu. Je totiž nepochybné, že žalobce nebyl při provedené kontroly v předmětném stánku osobně zastižen. Provozovatelem předmětného stánku přitom mohl žalobce být, ať už byl v pracovní neschopnosti či nikoli – naopak lze konstatovat, že jeho nemoc může vysvětlovat to, že nebyl na stánku osobně přítomen a z jakého důvodu pověřil jinou osobu tím, aby po dobu jeho nemoci v předmětném stánku prodávala zboží. Soud však má ve shodě se správními orgány podezření, že i tento doklad byl vyhotoven účelově, byť v tomto ohledu nebyly shromážděny natolik přesvědčivé důkazy, aby to bylo možno tvrdit s naprostou jistotou.

Uvedené lékařské potvrzení bylo vystaveno dne 12. 12. 2007 přičemž údajná pracovní neschopnost měla trvat od 5. 12. do 14. 12. 2007. Podle údajů sdělených dotyčnou lékařkou správním orgánům se žalobce poté dostavil do její ordinace již jen jednou (dne 14. 12. 2007). Dle dostupných údajů vyplývajících ze správního spisu žalobce „nebyl omezen v běžném způsobu života a mohl si vyřizovat běžné záležitosti“ a objektivně zjiitelné zdravotní obtíže neměl, udával „závratě a sklon k omdlávání“.

Jakkoli všechna uvedená fakta vzbuzují podezření, že žalobce si nechal uvedené lékařské potvrzení účelově vystavit v reakci na kontrolu provedenou celními orgány, je nutno konstatovat, že to nelze jednoznačně tvrdit a v tomto ohledu soud s žalobcem do jisté míry souhlasí. Jak však již bylo uvedeno shora, otázka, zda žalobce skutečně byl či nebyl dne

9. 12. 2007 nemocen, je ve vztahu k jeho odpovědnosti za správní delikt zcela irrelevantní, neboť žalobci není kladeno za vinu to, že by na předmětném stánku zboží osobně nabízel (což skutečně nebylo provedenou kontrolou zjištěno), ale to, že tento stánek provozoval.

Žalobce konečně v podané žalobě vytýkal správním orgánům to, že se nezabývaly otázkou, zda majetkové poměry umožňovaly žalobci, aby byl vlastníkem takového množství, jaké bylo zabaveno. Takové tvrzení je pro projednávanou věc zcela bez významu. Jak bylo shora podrobně odůvodněno, bylo v řízení prokázáno, že žalobce v době provedené kontroly na předmětném stánku později zabavené zboží nabízel ke koupi. Je tedy zcela zřejmé, že musel nabízet ke koupi zboží, jehož byl vlastníkem. Ve vztahu k tomu jsou jeho majetkové poměry zcela nerozhodné. Předně je nutno vidět, že pořizovací cena zboží musela být velmi výrazně nižší, než je částka odpovídající možné způsobené škodě, neboť se jednalo o padělky, jejichž pořizovací cena je výrazně nižší než cena zboží originálního. Konečně soud nevidí rozumný důvod k pochybnostem, pro něž by žalobce, který v době kontroly podnikal již více než dvanáct let, nemohl mít na skladě větší množství zboží, s nímž obchodoval.

Soud proto shrnuje, že správní orgán prvního stupně zjistil takový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a že pochybnosti, které žalobce nastolil v podaném odvolání, byly v odvolacím řízení přesvědčivě vyvráceny. Žalobce tak byl za správní delikt postižen po právu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu